

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 307/2011-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 CoE 236/2011-23 z 27. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne

(ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 CoE 236/2011-23 z 27. apríla 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 6. februára 2004 (ďalej len „zmluva“) poskytla fyzickej osobe úver v sume 663,88 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť v 10 mesačných splátkach. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluve dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, určený v zmluve menovite, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky bola 12. septembra 2004 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve určený splnomocnený zástupca dlžníka.

Následne bol 26. novembra 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Partizánske (ďalej len „okresný súd“) 13. decembra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 5 Er 157/2008-11 z 29. novembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 CoE 236/2011-23 z 27. apríla 2011 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka v súvislosti s namietaným porušením svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že «... pojem „spravodlivosť konania“, v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahrnuje už

vyššie uvedený princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...». V tomto ohľade vyčítala okresnému súdu, že „... z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie...“. Podľa názoru sťažovateľky „... tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania, tak, že exekučné konanie bez ďalšieho zastavil, porušil právo sťažovateľa vlastniť majetok a pokojne užívať majetok v zmysle Protokolu I Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ napadnutým uznesením krajského súdu, zruší napadnuté uznesenie, vec vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Sťažovateľka v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovanej ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniu krajského súdu č. k. 17 CoE 236/2011-23 z 27. apríla 2011, ktorým podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd potvrdil vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a zastavenie už prebiehajúceho exekučného konania uznesením okresného súdu č. k. 5 Er 157/2008-11 z 29. novembra 2010 bez toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť a aby mala možnosť navrhnúť nové dôkazy. Súčasne tým malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 236/2011-23 z 27. apríla 2011

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnosti sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárskej zápisnice).

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací napadnutými uzneseniami potvrdil rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku.

Krajský súd v uznesení č. k. 17 CoE 236/2011-23 z 27. apríla 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 5 Er 157/2008-11 z 29. novembra 2010 o neprípustnosti exekúcie, o zastavení exekúcie a o trovách exekúcie, okrem iného v odôvodnení uviedol:

„Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a zistil, že uznesenie okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O. s. p., pretože je vo výroku vecne

správne. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého netreba nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Exekučný súd má v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku povinnosť pred vydaním poverenia na uskutočnenie exekúcie dôsledne preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul a v prípade, ak zistí rozpor týchto listín so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietnuť. Ak však súd poveril exekútora vykonaním exekúcie napriek tomu, že exekučný titul má nedostatky alebo zaväzuje povinnú osobu na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, zastaví exekúciu dodatočne. V prípade, keď súd zistí dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, ako tomu bolo aj v danom prípade, zastaví exekúciu, ktorá bola začatá na základe poverenia udeleného súdom. Pre zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku preto vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nemôže predstavovať prekážku veci rozsúdenej.

V danom prípade okresný súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú z dôvodu, že notárska zápisnica, ktorá bola v danej veci exekučným titulom, bola spísaná na základe zmluvy o úvere, obsahujúcej neprijateľné podmienky, a preto nemôže byť spôsobilým exekučným titulom.

Zmluvu o úvere je potrebné posudzovať z hľadiska jej súladu s článkom 6 bod 1 smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993. Ide tam o kogentné ustanovenie, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znova zaviesť rovnosť. V tejto súvislosti súdny dvor rozhodol, že takýto nerovný stav môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. Vnútroštátny súd je preto povinný preskúmať ex offo nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a správne skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Odvolací súd konštatuje, že aj podľa platnej právnej úpravy SR nie sú zmluvné ustanovenia, ktoré sú v rozpore s kogentnými ustanoveniami pravidiel na ochranu spotrebiteľa platné, a preto nie sú pre spotrebiteľov záväzné. Okresný súd v súlade so skutočnosťou konštatoval, že v zmluve o úvere, ktorá bola uzavretá účastníkmi je upravených viacero neprijateľných podmienok, tvoriacich taký podstatný obsah celej

zmluvy o úvere, že nie je možné ich v zmysle § 41 Občianskeho zákonníka oddeliť od ostatného obsahu a teda celá zmluva o úvere ako právny úkon je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere, ktorá je podkladom pre spísanie notárskej zápisnice zakladá nekalú podmienku už vo výške úroku z omeškania, ktorá je tam uvedená vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy, čo predstavuje až 91,25 % ročný úrok, pričom dokonca predložená zmluva neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, čím sa zmluva ex lege považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

V danom prípade exekučným titulom bola notárska zápisnica (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku). Notárska zápisnica je vykonateľná za splnenia predpokladov, vymedzených v citovanom zákonnom ustanovení. Formálna stránka vykonateľnosti notárskej zápisnice spočíva v dodržaní formy zápisnice tak, ako je upravená v ust. § 47 Notárskeho poriadku a materiálna stránka spočíva v dodržaní obsahových náležitostí, ktoré predpisuje § 41 ods. 2 Exekučného poriadku. Notárska zápisnica musí obsahovať presné označenie oprávneného, povinného, ďalej presné vymedzenie práv a povinností na plnenie, presný rozsah, obsah a čas plnenia. Za najdôležitejšiu náležitosť exekučnej notárskej zápisnice treba považovať súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, pretože až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom na nútený výkon povinnosti, uvedenej v jej obsahu. V danej veci notárska zápisnica, ktorá má byť exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, obsahovala uznanie určitého právneho záväzku. Takýmto právnym záväzkom je uznanie peňažného dlhu. Podľa citovaného zákonného ustanovenia je síce rýdzo procesno-právnym inštitútom, avšak tento inštitút nadväzuje na hmotnoprávny základ, teda na ustanovenia občianskeho, prípadne obchodného práva o uznaní dlhu. Materiálnou náležitosťou vykonateľnosti predmetnej notárskej zápisnice je tak uznanie daného nároku a súhlas povinného s vykonateľnosťou tejto povinnosti.

V prejednávanej veci však súhlas povinnej s exekúciou bol zakotvený už v predtlačí zmluvy s tým, že povinná nemala možnosť túto skutočnosť zmeniť ani ovplyvniť a podpisom zmluvy sa vopred vzdala svojich práv namietať akúkoľvek skutočnosť, týkajúcu sa predmetnej zmluvy a svojho záväzku. Uvedené dojednanie okresný súd považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko povinná ako spotrebiteľ zásadným spôsobom týmto mala zhoršené svoje zmluvné postavenie a dôsledkom toho vznikol nepomer

v právach a povinnostiach medzi oprávneným a povinnou v neprospech povinnej, bez akejkoľvek možnosti ovplyvnenia obsahu tejto podmienky zo strany spotrebiteľa. Táto skutočnosť bola prvotným dôvodom na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie. Okresný súd zároveň správne konštatoval, že úverová zmluva ako podklad pre vypracovanie exekučného titulu – notárskej zápisnice zároveň neobsahoval zákonom požadované náležitosti o spotrebiteľských úveroch.“

Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu okrem iného vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa v ňom stotožnil s právnym záverom okresného súdu vyjadreným v jeho uznesení č. k. 5 Er 157/2008-11 z 29. novembra 2010.

Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak súd vyhlási exekúciu za neprípustnú, je to dôvod na zastavenie exekučného konania. Krajský súd sa jednoznačne vyjadril k exekučnému titulu. Podľa názoru ústavného súdu jeho právne závery vyjadrené v uznesení č. k. 17 CoE 236/2011-23 z 27. apríla 2011 nemožno považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu postupoval ústavne súladným spôsobom, keď napadnutým uznesením potvrdil označené uznesenie okresného súdu o neprípustnosti a o zastavení exekúcie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nezasahuje neprípustným spôsobom do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd ďalej konštatuje, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti týkajúcej sa namietania porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 236/2011-23 z 27. apríla 2011

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že ním došlo k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júla 2011